

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1688

XLVIII. In Domin. XIX. Post Pentecost. Amice quomodo huc intrasti non habens vestem nuptialem. Matth. 22. Arg Apologia miseri.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56320](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56320)

CONCIO XLVIII.

IN DOMNICA XIX. POST PENT.

Amice quomodo huc intraſti non habens veſtem nuptialem. Matth. 22.

ARGUMENTUM.

Apologia Miſeri.

I Ex non ab hominibus lata, ſed ab ipſa natura condita, omniumque pectoribus inſita, ac inarata eſt reorum, depreſſorumque deſenſio. Aud. Nullum toto orbe reperire eſt tam crudele Tribunal, quod omne patrociniū reis intereidat. Sint licet efferati Scythæ, ſint Othomannici inimites, ſint barbaræ gentes aliæ, ad quas nullus hæcenus humanitati litterariæ patuit additus, omnes tamen autem alteram inculato ſervant, deſenſorem admittunt, neminem inauditum condemnant. Ut vel inde colligere fas ſit, ipſius naturæ inſtinctu eam ordinatam eſſe regulam, & non à quopiam mortalium ſanctam, firmatamque. Ipſe ſupremus Jurium omnium Arbitr Deus, ne eadem Lex, in deterius ſemper vergente natura, unquam obliteraretur, aut quiſpiam diplomate committioſe ab ea exemplum arbitraretur, ſuis ſacerriſis ſtatutis, calamo Salo-

monis Regis ſequentibus verbis inferi voluit: *Aperi os tuum muto, & cauſis Prov. 31. v. omnium filiorum, qui pertranſeunt; aperi os tuum, decerne quod juſtum eſt, & vindica pauperem & inopem.* q. d. Non deerunt qui opprimantur à ditioribus, vel qui juſ ſuum adverſum potentiores prolequi non poterunt, ea propter præcipio tibi, ut quantum in te eſt, Apologiam formes, vindictias exares, pro oppreſſo perores, indefenſum damnari haud ſinas. Qua lege cum me obſtrictum lentiam, & hodiernum mendicabulum, non niſi ob centones ſuos, quibus in nuptiis comparere auſus eſt, mitti in tenebras exteriores inaudio, religioni mihi ducerem, ſi eundem indefenſum ſinerem. Quod ſi tamen necquicquam oratione mea evicero, oſtendam, qua de cauſa tam rigidè plectatur. Rex regum adeſto æquioribus mihi oculis, vos auribus.

§. I.

Deſenſio miſeri.

II. Mirabitur forſitan nonnemo propoſiti

Deſenſio oppreſſorum commenda-
117

propositi mei rationes, nullitabitque intra se: Ubi hujus Ecclesiastæ mens? ubi Rex? ubi subsellia? ubi tribunal? Nihil horum apparet, & ipse Apologiam comminiscitur? Is quisquis est, noverit Regibus non longas duntaxat esse manus, sed & aures. Apud persas Aures Regis nuncupabantur, & habebantur, quicumque vel nomine illius quidpiam audirent, vel ad ipsum deferendum perciperent. Eiusdem muneris cum non paucos hic præterentes numerem, prudenter sanè coram iis, tanquam irati Regis auditoribus, eidem patrociniari adnitur.

III. Inferet alter jam causa decisa, pauper hic jam fulminatus, quortum defensio? Ajo ita ejus causæ status decisis, ut etiamnum agatur. Auspicio itaque, & patrociniū suscipio, quod nunquam, patentibus quantumvis regis humanitatis ostiis præsumerem; nisi me latere dextro exceptum illius Clementia induxisset, altero æquitas sustentaret. Hæc Regum ferocissime, Majestatis tuæ timore percussum animum erigunt, linguamque præ reverentia titubantem ad loquendum expediunt. Hicce fretus tibi supplex advolvor, & enixe efflagito, quatenus proscriptis è corde furoribus, verbum unum, alterumvè pro vincito tuo interponentem gratiosè non dedigneris audire.

IV. Mendicabulum unum est ô Rex, in quod tam violenta torquisti imperia, stipem ostiatim emendicat, nihil ferit unquam præter preces, nec aliud metir extra micam, aut obulum de manibus eam sibi benignè largi-

entium. Quod cum dico perorasse me prope confido, Nam quid aliud à tali Codro præter centones præstolari, aut quid extra statum ipsius exigere potest? actum de mundo esset, si ad calamitates ipsius fastus pauperum accederet; nec proletarius quisque à nobili, pauper à divite, Senator à cive fibula aut chlamyde distingueretur. Verum non ea sunt tempora, ut ad tantam arrogantiam, unius operis homines, aut nullius assurgant. Arduum est nobili pro ratione status tergum velare, quidni pauperi? Messes externæ in tantum excreverunt, ut messe fundi unius opus sit ad vestem honestiorem comparandam; quæ utut niter annum non fert. Et ea de causa crediderim rarius in nuptiis comparere mercatores, ne fortè iidem improperent emptores, dicentes: Domine illustris nobis panno, aut serico vestro; caro vendidistis, nudius tertius emimus, hodie tumpitur; nunc niter, cras refarcienda erit; fila hæc non videntur esse Serum, aut bombycum, sed urticarum, aut araneorum.

Unde ergo huic pauperi vestes? A furto? Istud nefas est, & furca piandum. Ab aliis? Ah desunt Martini, Francisci, Ignatii, Stanislai; Kostæ, qui vestes tuas aut donent, aut cum centonibus commutent. Ex mutuo? Id sine pignore, ac usura hac tempestate non modo pauperi, sed nec diviti conceditur. An fortè ex industriis? Adhibuisset eas, si tuam voluntatem penitus inspexisset. Adhibuisset nisi vilem habitum à viris sanctissimis adama-

rum compertum habuisset. Adhibuisset, nisi adoratam ab ipsis belluis lacernam inaudiisset. Etenim ut ex purpura Regem humanus oculus; sic ex paupertate, ac nuditate vel ipsi Tigrides sanctimoniam perspexere, coluereque. Quid igitur reus, si omnis illi via ad honestum amictum obtinendum præclusa? Vide quæso Rex inuictissime, ne hac præcedendi ratione viam ad luxum aperias, vide ne adorata, ab ipsis brutis animantibus, paupertati stigma inuras; vide ne contra te Elias zelosissimus in zona pellicea insurgat; vide ne Joannes ille Præcursor Domini in pilos cameli sese opponat; vide ne tot alii viri sanctissimi circumuehentes in melotis, & pelibus caprinis, aut viliori habitu aduersum te protestentur; vide ne una ferias, quotquot jugulato inexplibili habendi desiderio, per calcatos honorum titulos, per inescantis Mammonæ ludibria, ac nidulantem in carne Cupidinem ad amatæ paupertatis labarum sese proripuerunt. An enim minus isti pauperes, atque ille? aut qua de causa minus rei, quam iste tuus sordidatus, qui tamen ipsius Divinitatis iudicio amplius quid effecerunt, quod orbem habuere nihili, quam si fecissent ex nihilo.

V. Si detinendum est, in illos fatuus fulmina, qui supra statum, conditionemque suam se efferunt; & ut fastum, superbiam, luxuriam licentiosius enutrient, pretiosissimis involvunt paludamentis. Eo enim deventum est, ut non tantopere in aulis plerique molibus vestiantur; quam in vulgari plebecula. Eo deventum, ut qui heri o-

leum vendidit, manicaque nares absterfit, hodie pomposè fulguret. Eo dico deventum, ut malint potius domi splendide esurire, debitaque contrahere; quam pompæ vestium modum imponere.

VI. In libris Regum legitur divertisse Elitæum ad viduam cujuspiam Prophetæ, & percontatum esse, quid domi suæ haberet reliquum? cui illa jurejurando affirmavit, se nihil habere nisi modicum quid olei, ad cuticulam suam inungendam: *Non habet ancilla tua quidquam in domo sua, nisi parum olei quo ungar.* O mea bona Domina, & ad brassicam condiendam quid? *Non habet quidpiam ancilla tua.* Quid ad pultes? quid ad lactucam? *Non habet &c.* Ubi alia suppellex? *Vendita pro fasciis, pro dextrariolis, pro tela byssina.* O stultitiam! ô vanitatem! Nonne satius foret cum oleo comedere; quam deforis vanitatis sarcinam portare? Nonne præstaret ventrem pasci cibo vulgari, quam mentem aurâ populari? Hanc igitur gemellosque fratres ergastulis constringere par esset, ut qui prodigalitate & luxu nitere supra statum suum, facultateque suas ambivere, in tenebris fatuos fuisse splendores ediscant. At tuus Captivus ô Rex clementissime quid delicti in veste populari, ac lacera contraxit; ne vestigium quidem ullum fastus, aut luxus patiente? Haud equidem diffiteor obnoxium futurum fuisse ergastulis, ac plagis, si ipsemet ultro in sordido amictu coronæ rutillanrium Procerum sese ingessisset. Memini enim severissimis legibus cautum; ne quispiam atratus aulam As-

Vidua lucus

4. Reg. 4. v. 12.

Esth. 4.

Ggg fueri

*Paupertatis
lani*

*Luxus
stigmat*

2. Reg. 20.

sucri ingredi præsumeret. Memini non sustinuisse Davidem ad se accedere nuntios suos, barba semitonsa, vestibusque ad ludibrium ex dimidio dextruncatis. Memini Miphiboseth antea Commensalem ejusdem exclusum, quod intonsa barba, pedibus, vestibusque non lotis basilicum limen profanasset. Memini alios vili veste tractatos minus honeste. Verum cum compulsus sit intrare, & raptus insperato ex plateis, ductusque quo ipse ignoraret, quid peccavit, aut qua ratione læsæ reus tuæ majestatis?

Clementia
æquet Deo

VII. Sed utut reus, jamne omnis oppilata adveniam via? Jamne gratiarum defluxus omnino intercius? Jamne spes nulla superest? Jamne causa cecidit? Appello, appello pace tua ô Rex serenissime, à tribunali Justitiæ tuæ ad thronum, quo solo Superos æquas, Clementiæ tuæ. Nulla certe ratione incomprehensum supremæ Majestatis prototypon rudi ectypo adumbrare pollebimus, nisi ad aureæ ipsius Clementiæ Ideam fixerimus oculos, & in pectoribus nostris mellæ gratiæ pigmentis exprimere conati fuerimus. Latentibus enim cæteris sub arcano divini abyssi sipario admirandis perfectionum illius sacramentis, solius irradiantis Clementiæ lepos tam luculenter nostrum ferit obtutum, ut vel cæci de eadem dijudicare valeant. Hac ille evocatus nostrorum enormitate scelerum gravidas Justitiæ nubes ita attemperat; ut suspensis iisdem impiis plerisque inducias vitæ, in melius re-

formandæ, elargiatur prolixissimas. Hac ille hostibus quantumvis capitibus sinum gratiæ suæ aperit, & castatis præteritæ vitæ offensionibus, amicos jubet. Hac ille præscriptis Manlianis imperiis, si quando justissima provocatus Nemili sævire cogitur, infra condignum plectit. Hanc quæso æmulare Regum invictissime, & evacuato ab omni iracundia pectore misero indulge, ac sereniore fronte sedenti in tenebris sidus exoptatissimum exorere.

§. II.

Damnatio

VIII. Arbitror pro viridi patrocinate me esse misero, sed later me quoniam effectu. Vereor enim ne mihi eveniat, quod olim Graccho Oratori; qui cum Judicem ad misericordiam se inflexisse arbitraretur, affectuque triumpharet, audire debuit; *Miseret me hominis non rei, sed tui, quod tot verba profuderis.* En & ego sat multa pro hoc misero disserui, & nihilominus Rex stomachatur, contra eum decernit, in ergastula compingi præcipit. *Mittite eum in tenebras exteriores.* Per Deum quid caute? Id sanè, quod in supposito erraverim, quod textum Evangelicum ad literam de homine ac veltibus materialibus, & non juxta mysticum sensum interpretatus fuerim.

Quippe hic Rex adornans nuptias Filio suo, est ipse Rex cæli & Domi-

Christus
sponsus

nus

nus Dominantium, illi despondens sponfam Ecclesiam suam; juxta illud Pauli Paranympsi hujus desponsationis: *Despondi enim vos uni viro Virginem castam exhibere Christo.* Et D. Joannis testimonio: *Qui habet sponfam, sponsus est.* Quemadmodum enim sponsus adornat sponfam, vinculoque indissolubili sibi adstringit; ita Christus Ecclesiam, electosque suos sibi copulat. Sic enim apud Oseam

Osea 2. v. 19 contestatur: *Et sponsabo te mihi in aeternum, & sponsabo te mihi in iudicio, & iustitia, & in misericordia, & in miserationibus, & sponsabo te mihi in fide.* Et sicut olim desponsatus Jacob Patriarcha primum Lia oculis lippienti, & subinde Racheli pulcherrimæ: ita Christus Dominus nunc desponsatur Ecclesie militanti, quæ non adeo pulchra est, sed lippa oculis; *quia per fidem ambulamus, & non per speciem;* desponsabitur vero in iudicio novissimo Ecclesie universæ triumphanti, in pulcherrima Rachele adumbratæ. De qua desponsatione vaticinatur Angelus Apocalypticus in hæc verba: *Et venerunt nuptia Agni, & uxor ejus preparavit se, & datum est illi, ut cooperiat se bysso splendens, & candido, Bysinum enim iustificationes sanctorum sunt.*

Apoc. 19. v. 7

IX. Ad has nuptias invitat universos cælorum terrarumque Rex, quin & compellit nonnullos, ut intrent: *Compelle intrare.* Unum duntaxat à convivis exigit, quatenus in veste nuptiali se sistant. Sed quænam illa? Non utique quam hominibus nevit; non illa quam textor textu-

it, sartor confecit; sed quam ipse Spiritus S. adornat, mensurat, induit; vel quam nos eodem adjuvante conficere, atque adornare par est. O quam pulchra est vestis misericordia, benignitas, humilitas; ad quas assendas Doctor gentium adhortatur: *Induite vos, sicut electi Dei, sancti & dilecti viscera misericordiae, benignitatem, humilitatem, modestiam, patientiam.* O quam pulchra, qua se indutum gloriatur Isaias Vates: *Induite me vestimento salutis, & indumento iudicia circumdedit me.* O quam pulchra, quam in muliere forti contemplatus est sapiens: *Fortitudo & decor indumentum eius.* Quam pulchræ, ac nitidæ aliæ, in vestiario S. Spiritus obseratæ! Verum vel inferiores, vel hyemales sunt, quibus contra pluviam, grandinemque persecutionum, aut tentationum ventum protegimur, ac defendimur. Caritas vestis splendidissima est æstiva, ac superior, *quia ipsa operit multitudinem peccatorum.* Quemadmodum vestis corpus, ita ipsa operit nuditatem animæ; ita ipsa & multo eminentius ornat, ac tuetur eandem. Algere ibi sola debet cupiditas, ubi incendit & flagrat Caritas. Hæc est vestis polymita, ac talaris, quam dedit Jacob filio suo Joseph; longa, & lata ad operiendum etiam infimos, variegata ob aliarum virtutum contextum. Hæc est pallium Eliæ, duplici imbutum spiritu, nempe erga Deum, & proximum. Hæc est coccinum illud bis tinctum, quo vestiebat non tam Saul filias Israel

Colos. 3. v. 12.

Isa. 61. v. 10.

Prov. 31. v. 25.

1. Petri. 4. v. 8.

Gen. 27. v. 15.

2. Reg. 1. v. 24.

quam ipse Dominus. Hac est verè vestis nuptialis, siquidem in hac Pius Dei venit, quando ad nuptias cum humanitate nostra primo contrahendas processit. *Qua est*, inquit D. Gregorius, *vestis nuptialis, nisi Charitas, qua vestitus Dominus venit ad nuptias.*

D. Greg.

*Charitas
discernit in-
ter filios Dei
& diaboli*

*Aug. tr. 5. in
Ionn.*

X. Hac veste discernuntur reprobi ab electis, filii sponsi à filiis Diaboli. *In hoc*, ait Veritas sempiterna, *cognoscent, quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem.* Hoc signum certum, & evidens, sanctum & unicum. Fallere cetera queunt, istud nunquam. Nam ut scribit Hypo- nensis Antistes: *Dilectio sola discernit inter filios Dei, & inter filios Diaboli. Signent se omnes signo crucis, respondeant omnes: Amen; cantent omnes alleluja: baptizentur omnes, intrent omnes Ecclesias, faciant parietes basilicarum, non discernuntur filii Dei à filiis Diaboli, nisi in Charitate. Qui habent Charitatem nati sunt ex Deo, qui non sūt nati ex Deo. Quidquid vis habe, hoc solum non habeas, nihil tibi prodest. In hoc cognoscent omnes.*

*AlphonSi Re-
gis litera pu-
blica vestis
Panormit.
in Vita*

XI. Alphonfus Aragonum Rex invitatus ad nuptias Guteramni Regis Galliarum misit Granvellanum aulæ suæ Marescalcum, qui personam ipsius in iis referret. Hic se accingendo itineri, petiit supplex literas publicas Legationis suæ testes. Rex nec quicquam cunctatus paludamentum suum regium eidem circumdari mandat dicens: Accipe hoc, & confide, plus credituros omnes purpuræ, quam sepia. O vere Basilicum Veritatis testimonium, ne dicam oracu-

lum! Purpura enim Charitatis litera Electos, sepia piceatos, ac reprobos. *In hoc cognoscent omnes, quia discipuli mei estis; si dilectionem habueritis ad invicem.* Tot hæc nitet unionibus; quot actibus Charitatis Deo, & proximo copulatur. Immo totidem ad cœlestem thalamum ei patent ostia, quotquot emicat Unionibus. Singulæ enim portæ Jerusalem, singulæ Margaritæ, seu uniones sunt, testante D. Joanne Apostolo: *Duodecim portæ, duodecim Margaritæ sunt per singulas, & singule portæ erant ex singulis Margaritis.* Ut vel inde constet, his portis & non aliis, ad cœlestem patriam patere aditum. Defectu horum Unionum, seu Charitatis hodiernus sordidatus obmutuit. Quia ut scribit Euthymius: *In corruptilibus nuptiis respondere quispiam posset, quod digna stola difficilis inventu foret; in his autem incorruptilibus nuptiis ablata est omnis excusatio.* In proximo namque est is ornatus, & inventu facilis, si modo ex animo quispiam illum quærat. Sufficit enim ad nuptias istas si vel centonem in corpore circumtulisset, dummodo animam aurea ornatam cyclade habuisset.

*Charitas
janua cœli*

*Apo. 21 v.
21.*

Euth. b. l.

XII. Defectu hujus vestimenti, & non fidei compeditus, & missus est inurbanus hic hospes in tenebras exteriores. Nam cum alii omnino se excusaverint, aut elongaverint ab his nuptiis, alii accesserint, & accubuerint, nullos alios per priores interpretari possumus, quam infideles, hæreticos, Apostatas, à communione Ecclesiæ profusos, avulsos,

avulsos, & anathematizatos; nullos item alios per accedentes sano iudicio intelligere possumus, quam fideles, credentes, de mensa domini participantes; & vestem laceram Charitatis circumferentes. Is sensus Joannis Damasceni est in hæc verba sensum suum evulgantis: *Qui noluerunt venire sunt hi, qui credere noluerunt, sed perseverant in hæresi. Qui autem vestem non habuit fidelis, qui peccatis coinquinavit vestem candidam in baptismo acceptam, & ideo meritis pellitur.* Qua item de causa Amicum nominat: *Amice quomodo huc intrasti? quem tamen reprobat, & damnat; nisi quia fide conjuratus illi extitit, non charitate.* Quasi diceret, Interprete D. Gregorio: *Amice per fidem, & non Amice per operationem.* Cur item ligatis manibus, pedibusque mittit in tenebras, & noctem in qua nemo operari potest, præterquam quod opera Charitatis exercere neglexerit, & ad quævis flagitia perpetranda discinctus fuerit. *Aquislimum enim est, ut eum liget pœna, quem antea ad bona non patranda fasciaverat culpa.*

XIII. Frustra te igitur, ah frustra o miser humuncio defedo; frustra quasi mercari non potueris obtendo, quum omnibus profet hæc vestis, absque auro, & argento, venalis. *Venite*, ait ipse Spõsus, *& emite absque argento, & auro.* Incassum Paupertatem tuam adduxi, quum apud Superos fortunarum incita maximo sint in pretio, sola pauperes animæ in odio. Incassum, quod intrusus fueris insperato, obtendo, quoniam hanc vestem nunquam deponere debueras, Incassum Thronum

Clementiæ appello, qui in illis nuptiis solis electis, & dilectis patebit. Jam te igitur ejuro o miserrime; vade miser, quò Rex jubet, da manus in vincula, collum in catastas, pedes in compedes. *Ligatis manibus & pedibus proicite eum.* Vade miser in æternam damnationem: *Intenebras exteriores.* Succumbe decreto Domini in omne ævum: *Ibi erit fletus, & stridor dentium.*

XIV. Jam avertò oculos meos à te, & ad vos Auditores meos obverto. Vos ultimo alloquor; vos percontor, quem putatis in hoc uno mendicabulo figuratum? Nonne, ut dixi, omnes, quotquot exuta chlamyde salutis, ac pallio charitatis centonibus sese flagitiorum opperuerunt? His omnibus Rex Deus, & homo Christus, Judex vivorum & mortuorum tempore districti iudicii sui improperabit. *Amice quomodo huc intrasti non habens vestem nuptialem.* Qua fronte incoram me cum hac lacerna scelerum præsumis accedere? Ubi vestis candida, quam in sacro fonte tibi contulit? ubi purpura, qua te indui? ubi verli colores vestes, quas tibi comparare debueras? Num fila tibi deerant? At hæc ducere in dies piis poteras cogitationibus, desideriiisque sanctis extendere? Num purpureus color, aut coccineus? At illum de cruore meo mutuare potueras, & debueras. Num vellere destituebaris? At illud ex Agni immaculati corpore tondere, ac desumere pollebas. *Quomodo huc intrasti? Num te latebat neminem suscipiendum, qui hac indutus non fuerit? In vulgaribus civium nuptiis honestè*

Damasc. in
Vita Barla-
am

S Greg. hom
38. in E-
vang.

Ma. ss. v. l.

nestè, ac pompose quis se exornat, & ad regales sordidati admittentur? Quomodo huc intraſti? Polliticus es ejurato mundo & pompis ejus, in ſanctitate, ac juſtitia mihi deſervire, voluntatemque meam in cunctis explere, & quomodo ſteritiſti promiſſis? Num furibus, ac latronibus nuptias filii mei conſecravi? Num in hunc finem eundem crudeliſſimæ laniæ expoſui, quatenus ſtagitia ſerperent licentioſius? Num idcirco ex Erebi faucibus vindicavi, ut iteratò cum illo ſcædus inires, teque illi mancipares? *Quomodo huc intraſti?* Reſponde.

XV. Quid ais? quid reponis? Adamus ad dei Tribunal evocatus criminis admiſſi rationem redditurus, quantum potuit ſe ſubduxit, & confuſione plenus deliteſcere ſub ficu intendebat, quantumvis unius criminis reus; quomodo igitur tu miſer coram eo irato comparebis de tot, tantisque ſceleribus tuis rationem redditurus?

Fratres Joſeph, quamvis jam pœnitentes, memorers olim irrogatarum illi injuriarum timore nimio percuſi, ſuis ſceleribus calamitatem, quam patiebantur, imputabant: *Merito hæc*

patimur, quia peccavimus in fratrem noſtrum. Audita verò conſteſtatione, quod ipſe eſſet Joſeph; *Ego ſum Joſeph frater veſter, quem vendidiſtis in Ægypto;* prorſus obmutuerunt. Quid tu infelix peccator dices, quum tibi diviniſſimus Joſeph coram angelis ſuis improperebit: Ego ſum DEus tuus, quem toties tamque nefariè in terra vendidiſti, irritaſti, con vitis oneraſti; quis tunc te tremor agitabit? quæ tunc formido præcordia pulſabit? quomodo vocem tibi omnem Majeſtas illa intercipient?

Ananias, & Sapphira convicti à S. Petro mendacii, vel præ pudore, vel præ dolore, & timore ſpiritum exhalarunt. Quomodo tu impie millies animam non ages æternis mancipandus incendiis. Nonne cum hodierno Sordidato minimum in Sigalionem evades, eſſi in tenebras exteriores, flammæſque inocciduas non proturbabere,

Ergo dum tempus eſt texamus nobis hoc paludamentum nuptiale, ſi laccerum reſarciamus; ſi attritum, renovemus; ſi perditum, recuperemus; quatenus digni inveniamur admitti ad nuptias Agni, qui cum Patre, ac Spiritu S. vivit in ſæcula.

Amen.

Gen. 42. v. 21.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

CON-